

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τριακοστὸν καὶ πρῶτον ἀπαριθμοῦντες χρόνον
ἐδρεβομεν καὶ πάλιν στήν γῆν τῶν Παρθενῶνων

Χίλια καὶ ἐνιακόσα καὶ δεκαοκτώ,
νάσαι τὸ Ταμεῖο σ' ἔλους ἀνοικτέ.

Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας προῆξέ με.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο—ὁ κτὼ φράγκα εἶναι μόνο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμῶς μέρη—δέκα φράγκα καὶ σ' τὸ χέρι.

Εἰς γνῶσιν φέρομεν παντὸς εὐμούσου τσελεπῆ
ὅτι πωλοῦμεν σώματα «Ρωμηοῦ» ἀνελλιπῇ
μὲ τὴν ἀνάλογον τιμὴν, καὶ ὅποιος ἀπ' ἔξω θέλει
δὲν θὰ πληρώνη δι' αὐτὰ ταχυδρομείων τέλη.

Ἑβδομ' Ἰουλίου
καὶ φλόγες ἡλίου.

Χίλια τετρακόσα καὶ εἰκοσιεφτά;
νέα παλληκάρια βγαίνουν ζηλευτά.

Φασουλῆς καὶ Περικλέτος,
ὁ καθένας νέτος σκέτος.

Ἐχνα χρόνους συμφορᾶς,
μὲ σκιρτήματα χαρᾶς
τρέχα σὲ διαδηλώσεις.

Φ.— Περικλέτο παρλαπίπα,
χέρια πόδια ξανακτύπα,
σήμαινε καμπανιῶν.

Καὶ γελῶντας τὰ γελοῖα
γιώρταζε μὲ τὴν Γαλλία
τῶν λαῶν τὴν Ἀευθεριά.

Σήκω σήκω τὸ κεφάλι
καὶ τὴ ράχη τὴν κυρτή...
μᾶς ἐφτέρωσε καὶ πάλι
τῆς Γαλλίας ἡ γιορτή.

Εἰς τὸν Πήγασο καββάλα
φώναζε μαζὶ μ' ἐμένα:
κάτω πιά δεσμοὶ δουλείας.

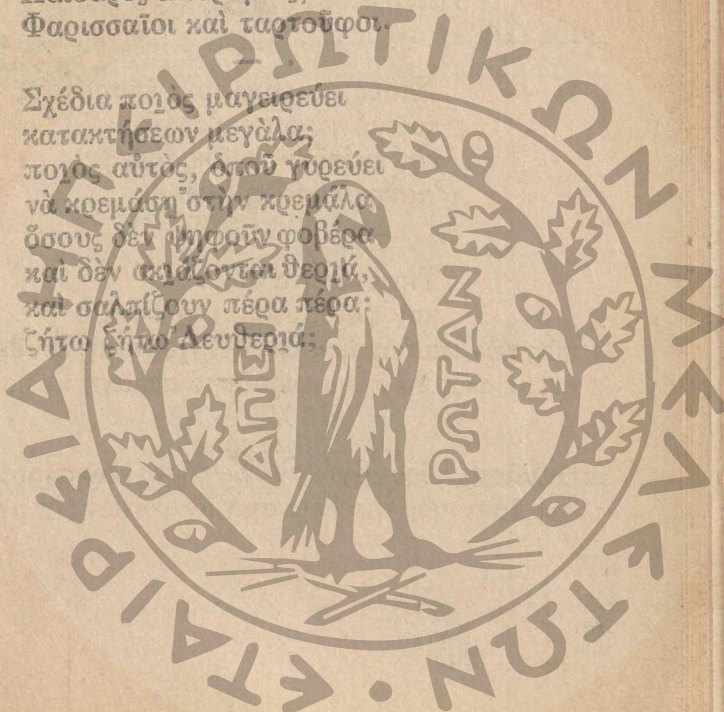
Δύο σύμβολα μεγάλα
κυματίζουν ἐνωμένα,
τῆς Ἑλλάδος, τῆς Γαλλίας.

Καὶ σ' τὸ διάβολο νὰ στείλῃς
ὅσους καθημῶς Βαστίλλης
δὲν δοξολογοῦν ἀλώσεις.

Ἐξω στρατιαὶ βαρβάρων,
κάτω στέμματα Καισάρων,
κάνετε τὰ κλωτσοσκοῦφι.

Ἐξω καθημῶς τιμῆς
Καίσαρες ἐπιδρομεῖς;
Φαρισαῖοι καὶ ταρτοῦφοι.

Σχέδια ποῖος μαγαρεῦει
κατακτήσεων μεγάλα;
ποῖος αὐτὸς, ὅπου γυρεύει
νὰ κοεμάσῃ στήν κορυφαία
ὅσους δὲν ψηφοῦν φοβέρα
καὶ δὲν ἀνέχονται θεοῖα,
καὶ σαλπίζουν πέρα πέρα:
ζήτω ἡμῶς Ἀευθεριά!

Ὅποιος κι' ἂν εἶναι Καῖσαρ, ὅρσε' στὸ καύκαλό του.
βεβαίως ἔχει πᾶθει τὸ δόλιο τὸ μαλά του.
Ὅποιος κι' ἂν εἶναι Καῖσαρ βεβαίως ὀνειρεύεται...
ὅλοι τοῦ λένε πρίτοι κι' ἄς πάη νὰ κουρευέται.

Δὲν τρέμουνε' μπροστά του,
τοῦ δίνουνε' στ' αὐτιά,
σὰν πρῶτα τάρματά του
δὲν πιάνουνε φωτιά.

Ἀπὸ παντοῦ βροντή...
θὰ πέσ' ἡ λεοντή
θεοστυγῶν Καισάρων.

Ποῦ θέλουν τὸν νιουηᾶ
καὶ κάθε γῆς γωνιᾶ
ν' ἀρπάξουν ἄσρον ἄσρον.

Ὁ Φασουλῆς παραληρῶν εἰς ἓνα τόνον τρομερόν.

Χαῖρε χαῖρε σύ, Γαλλία,
κι' ἄς γινοῦνε μεγαλεῖα
περιτρίμματα τοῦ δρόμου.

Κι' ἔλα δεῖξε μέσ' στοὺς θρήνους
τοὺς κυματισμοὺς ἐκείνους
τῆς σημαίας τῆς τριχρόμου.

Ὡμορφα τὰ χρώματά της,
τρίχρωμη παρηγοριά...
πάλι μάχεται κοντά της
τῶν λαῶν ἡ Ἀλευθεριά.

Δρόμος φωτερός ἀνοίγει...
τόσος κόσμος δὲν ἐπνίγη,
τόσος κόσμος δὲν ἐσφάγη
σὲ στεριαῖς καὶ σὲ πελάγη,
γιὰ νὰ προσκυνῇ σφαγεῖς
καὶ δημίους ἐναγεῖς,
κάθε Κάϊσερ πορφῶρα, καθεμιᾶς Αὐγούστας κῶτσο,
ὅπου μὲ τὰ πσινά της νὰ τοὺς δώσ' ἡ μοῦλα κλῶτσο.

Τέτοιος ποταμὸς αἱμάτων
δὲν θὰ πᾶρ' στὰ χαμένα,
δὲν θὰ μείνουν ξεχασμένα
τόσα πτώματα θυμάτων.

Τόσοι βόγγοι, τόσοι θρήνοι δὲν θὰ σβύσουν' στὸ κε-
[νόν,
ἀλλὰ κάποια κραυγὴ
θὰ γινοῦνε μιὰ κραυγὴ,
ποῦ θὰ σείσῃ πέρα πέρα καὶ τὸν τρίτον οὐρανόν,

καὶ σ' ἐνὸς αἰθέρος νέου τὴν γαλάζια ξαστεριά
θ' ἀλαλέξῃ: ζήτω ζήτω τῶν λαῶν ἡ Ἀλευθεριά.

Κανεῖς νόθος, κανεῖς μοῦλος,
κανεῖς σκλάβος, κανεῖς δοῦλος,
σπάζουν σίδερα βαρειά.

Καὶ μὲ τρύπιο στιβαλέτο
ζήτω σκουῖζε, Περικλέτο,
τῶν λαῶν ἡ Ἀλευθεριά.

B.

Π. — Ὅλο καὶ ζητωκραυγᾶζω
καὶ τὸν λάρυγγά μου βγάζω
μὲ τὰ ξεφωνήματα.

Ζήτω κάθε Πουαλύ,
ποῦ κτυπῶντας διαλαλεῖ
Ἀλευθεριάς μηνύματα.

Νέας Γαλλίας κύτταξε λαμπροὺς πολεμιστάς,
ἄκου καὶ τοὺς ἐρίφηδες τοὺς Παγγερμανιστάς.
Νὰ κι' ἀπ' ἐδῶ, νὰ κι' ἀπ' ἐκεῖ,
μέρη ζητοῦν περίσσια,
τὴν Ρώμη, τὴν Ἀμερική,
τὴν Λόντρα, τὰ Παρίσια.

Μὰ θέλουν καὶ τὴν Αἴγυπτο, θέλουν καὶ τὰς Ἰνδίας,
κι' ἐγὼ φωνάζω δυνατὰ
νὰ τοὺς τὰ δώσουν ὅλ' αὐτά,
κι' ἐκ περισσοῦ νὰ τοὺς δοθῇ κι' ἓνας ζουρλομανδύας.

Ἀλλόνι, ἀνφάν ντὲ λὰ πατρί,
καὶ λένε τῶν φρενῶν γιαιτροὶ
ὅτι δὲν στέκονται καλά
καμπόσων Πρώσων τὰ μαλά.

Ἀλλόνι, ἀνφάν ντὲ λὰ πατρί,
καὶ τῶν Καισάρων τὸ ξερό
θὰ γίνη κάποτε γλαστοῖ
νὰ πίνουν ὀρνιδες νερό.

Ἀλλόνι, ἀνφάν ντὲ λὰ πατρί,
καὶ βίβ' λὰ Φράνς καὶ ζήτ' ὁ Φόρ,
δόξα καὶ ταύτη τῇ μητροί,
ποῦ μεταλαμπαδεύει φῶς.

Νέα γιορτὴ μεγάλη
γιορτάζουνε κι' οἱ Γάλλοι
κι' ἐρεῖς οἱ παπαγάλοι.

Γιὰ τοῦτο στ' ἄλλο φύλλο
θὰ φῶς λιγὰκι ξύλο.